

Arrest

nr. 100 566 van 8 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 december 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 mei 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 17 januari 2013 waarbij de zaak wordt toegewezen aan de IIde kamer.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 20 december 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd

1.2. Op 4 mei 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoekers.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die hen om 24 november 2012 ter kennis werd gebracht, bevat volgende motivering:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 20.12.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

[M.S.] [...]
nationaliteit: Kosovo
[...]

[H.Z.] [...]
Nationaliteit: Kosovo
[...]

Wettelijke vertegenwoordigers van:
[M.B.] [...]

[M.B.] [...]

[M.F.] [...]

[M.B.] [...]

[M.R.] [...]

[M.M.] [...]

[M.I.] [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkenen leggen bij hun aanvraag een vervallen identiteitskaart voor op naam van [H. Z.] uitgereikt op 27.03.2001 en geldig tot 27.03.2006, en een vervallen identiteitskaart op naam van [M. S.] uitgereikt op 29.11.2007 en geldig tot 27.07.2011.

Hoewel artikel 9ter §2 het aantonen van identiteit ook toelaat door andere middelen dan een geldige identiteitskaart, eist het daarentegen het aantonen van "de constitutieve elementen van identiteit". Krachtens [de] wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof d.d. 26.11.2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bvb. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hen toe bij indiening van hun aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de

aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in hun land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen identiteitskaart levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Bovendien dienen alle documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat betrokkenen enige naarstigheid aan de dag gelegd zouden hebben voor het bekomen van een nieuwe geldige identiteitskaart. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft betrokkene in onderhavig geval in gebreke, gezien zij in gebreke blijven hun actuele nationaliteit aan te tonen. Bijgevolg moet de aanvraag onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter§2 en §3-2° en Arrest 73.696 RVV dd. 20.01.2012)."

Dit is de eerste bestreden beslissing

De bevelen om het grondgebied te verlaten, die verzoekers eveneens op 24 november 2012 ter kennis werden gebracht, bevatten volgende motivering:

"[...]"

En vertu de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, une décision d'éloignement est prise à l'égard du ressortissant d'un pays tiers sur base des motifs suivants :

2° s'il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé (art.7, alinéa 1, 2° de la Loi du 15 décembre 1980);

"[...]"

Deze bevelen vormen de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient erop te wijzen dat, luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "*van de feiten en de middelen*". Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In voorliggende zaak kan de Raad, na een analyse van het enige in het verzoekschrift aangevoerde middel, slechts vaststellen dat verzoekers geen enkele grief ontwikkelen die duidelijk is gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing en evenmin op een voor de Raad duidelijke wijze uiteenzetten hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede en de derde bestreden beslissing die gegrond zijn op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het gericht is tegen de op 24 november 2012 betekende bevelen om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hun betoog luidt als volgt:

“Bij de door hun raadsman op 20/12/2011 aangetekend ingediende aanvraag tot medische regularisatie werd, ter staving van hun identiteit, kopie neergelegd van hun respectievelijke identiteitskaart uitgereikt door de UNMIK te Kosovo op 27/03/2001 voor verzoekster en door de Servische Republiek op 29/11/2007 voor verzoeker, met vertaling naar het Frans.

Tevens vestigde deze brief de aandacht van tegenpartij op twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 17.557 dd. 23/10/2008 en nr. 28.898 dd. 19/06/2009, waarin geoordeeld werd dat een oud vervallen identiteitsdocument wel als bewijs van de identiteit volstaat, nu enkel in de grondfase moet geoordeeld worden in welk land het onderzoek naar medische mogelijkheden moet gevoerd worden.

In casu volstond dus wel degelijk het voorleggen van de hierboven vermelde identiteitskaarten uitgereikt zowel door de UNMIK als door de Republiek Servië in voormalig Joegoslavië als identiteitsbewijs van betrokkenen.

De bestreden beslissing stelt de authenticiteit van de door verzoekers voortgebrachte documenten niet in vraag, doch lijkt enkel een probleem te zien in het vervallen van de data van deze identiteitsdocumenten.

Verder verwijt tegenpartij verzoekers dat zij niets ondernomen hebben om een nieuwe, geldige identiteitskaart te bekomen.

Verzoekers kunnen enkel een identiteitskaart of paspoort bekomen indien zij zich persoonlijk aanmelden in hun herkomstland en aldaar de nodige administratieve formaliteiten vervullen, hetgeen onmogelijk is, aangezien de door hen aangevoerde medische redenen juist aantonen dat zij niet naar hun herkomstland kunnen reizen. Zij hebben de nodige medische stukken die dit aantonen voorgelegd en verwijten verweerder zodoende onvoldoende rekening te hebben gehouden met de door hen aangevoerde medische redenen.

Bovendien blijkt uit het asiëldossier dat de identiteit van verzoekers nooit in twijfel werd getrokken. Zodoende werd de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden. Verzoekers brengen hier een uittreksel voort uit het arrest nr. 17.557 van de RVV:

2.5. Verzoeker heeft blijkens het administratief dossier bij zijn in punt 1.4, bedoelde aanvraag een kopie van een paspoort van zijn moeder neergelegd, afgeleverd door de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië, waarin verzoeker vermeld staat als kind dat de moeder vergezelt. Blijkens de bestreden beslissing betwist de gemachtigde van de Minister niet dat dit stuk een document is dat de identiteit van verzoeker aantoonst. De gemachtigde van de Minister aanvaardt dit stuk niet omdat het onmogelijk de actuele nationaliteit van verzoeker kan bevestigen.

2.6. Verzoeker kan dan ook gevolgd worden in zijn stelling dat hij een identiteitsdocument heeft bijgebracht. Verwerende partij beperkt zich bovendien in zijn nota tot een verwijzing naar artikel 7, §1, 1° van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van vreemdelingenwet, maar gaat niet in op de stelling van verzoeker dat hij enkel een persoonlijke identiteitskaart of paspoort met vermelding van actuele nationaliteit kan bekomen voor zover hij zich persoonlijk aanmeldt in Kosovo wat onmogelijk is gelet op de medische redenen die hij aanvoert die hem verhinderen naar Kosovo te reizen. Verweerder gaat evenmin in op de opmerking van verzoeker dat hij het in de bestreden beslissing vermelde faxbericht van 8 mei 2008 niet ontvangen heeft. Het administratief dossier bevat een stuk van 8 mei 2008 opgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande deze kwestie gericht aan de advocaat van verzoeker, doch uit niets blijkt dat dit stuk ook daadwerkelijk gefaxt zou zijn aan de betrokken advocaat.

De zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

en tevens een uittreksel uit het arrest nr. 28.898 van de RVV:

De Raad stelt vast dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat de aanvrager over een identiteitsdocument dient te beschikken en dat artikel 7, § 1, 1° van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet dit identiteitsdocument als volgt specificeert: “(...) een afschrift van zijn paspoort of van zijn identiteitskaart (...)”.

Verzoeker kan worden gevolgd "dat de wet dienaangaande duidelijk is" en dat een oud vervallen paspoort mogelijk is. Blijkens de bestreden beslissing betwist de gemachtigde van de minister niet dat het paspoort "in principe aanvaard wordt" en dat dit stuk een document is dat de identiteit van verzoeker aantoonst. De gemachtigde van de minister aanvaardt dit stuk niet omdat het onmogelijk de actuele nationaliteit van verzoeker kan bevestig[en].

De kennis van de correcte, actuele nationaliteit is inderdaad van essentieel belang aangezien de gemachtigde van de minister, in het kader van de beoordeling van zijn aanvraag die overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, in een tweede fase, moet kunnen beoordelen of bepaalde medische zorgen en voorzieningen beschikbaar zijn in het land van herkomst van de aanvrager. Hierbij vestigt de Raad de aandacht op het feit dat de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gepaard gaat met een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde. Indien een vreemdeling zijn effectieve verblijfplaats heeft in de gemeente waar hij zijn aanvraag gebaseerd op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indient en hij een identiteitsdocument neerlegt hetzij de onmogelijkheid aantoonst om het vereiste identiteitsdocument te verwerven en een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte indient, dient zijn aanvraag ontvankelijk te worden verklaard. In een tweede fase wordt nagegaan of de medische aandoening aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging in het Rijk. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd daar waar hij stelt dat het onderzoek in verband met de mogelijkheid tot medische behandeling in het land van herkomst, in de gegrondheidsfase dient te gebeuren. Nergens blijkt uit de wet de voorwaarde dat de vreemdeling zijn actuele nationaliteit dient te bewijzen opdat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk kan worden verklaard. In de bestreden beslissing wordt bijgevolg een voorwaarde toegevoegd aan de wet door te vereisen "dat betrokkene derhalve een bewijs dient voor te leggen van zijn Oekraïense nationaliteit" alvorens tot een onderzoek ten gronde over te gaan. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt geschonden.

Beide rechtspraken zijn in casu volledig van toepassing."

4.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de wetgever duidelijk heeft gewild dat de aanvrager, in het kader van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 voormeld, het duidelijk onomstootbaar bewijs brengt van zijn identiteit en dat het onontbeerlijk gegeven van de nationaliteit, dat daaruit voortvloeit, duidelijk moet zijn aangetoond op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

Het gegeven dat zowel de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 24 juni 2011, als de Raad bij arrest van 20 september 2011 niet direct vraagtekens hebben geplaatst bij de Kosovaarse nationaliteit alsmede het feit dat Kosovo zich d.d. 17 april 2012 bereid verklaarde om het voltallige gezin op te nemen, doen geen afbreuk aan de wettelijke verplichting voormeld. Uit de motieven van de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de Raad blijkt bovendien dat verzoekers niet duidelijk zijn over hun verblijfplaatsen voor hun vertrek naar België in maart 2009.

Verzoekers hebben in dat gekende kader bovendien nagelaten enige naarstigheid aan de dag te leggen voor het bekomen van een nieuwe geldige identiteitskaart, zoals wordt vermeld in de bestreden beslissing.

Zij kunnen niet volhouden als zou het bestuur onzorgvuldig gehandeld hebben, nu uit de bovenstaande motivering blijkt dat rekening werd gehouden met alle elementen van het administratief dossier.

Verzoekers hebben immers geen identiteitsdocumenten aangevraagd bij de diplomatieke vertegenwoordiging van de Staat waarvan zij stellen de nationaliteit te hebben, terwijl zij geen enkel concreet element aanvoeren waaruit zou blijken dat hun dat op één of andere wijze zou worden belet en zij uit de beslissingen van de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen d.d. 24 juni 2011 en uit het arrest van de Raad d.d. 20 september 2011 dienen begrepen te hebben dat de voorgelegde identiteitskaarten, waarvan zij beweerden dat die werden afgegeven door de UNMIK, sinds de onafhankelijkheidsverklaring van Kosovo in 2008, door de Kosovaarse autoriteiten zelf worden afgegeven.

Er wordt derhalve geen geloof gehecht aan hun vermeende terugkeer naar Kosovo voor hun vertrek naar België in maart 2009.

Uit het administratief dossier blijkt meer dan voldoende dat er geen zekerheid is omtrent hun nationaliteit.

De bewijslast rust op de schouders van verzoekers en door in hun inleidend verzoekschrift, in de gekende context, te verwijzen naar de "identiteitskaart uitgereikt door de UNMIK te Kosovo op 27 maart 2001 voor verzoekster en door de Servische Republiek op 29 november 2007 voor verzoeker" erkennen zij impliciet geen sluitende nationaliteit te hebben aangetoond.

Uw Raad oordeelde in het in de bestreden beslissing geciteerde arrest, nummer 73.696 d.d.20 januari 2012, o.m. als volgt:

"De verwerende partij voegt geen voorwaarde aan artikel 9ter Vw. toe door te vragen dat de 'actuele' nationaliteit wordt aangetoond. Uit de integrale lezing van artikel 9ter Vw. blijkt dat de wetgever het aantonen van de 'actuele' nationaliteit vereist. Anders kan de verweerder het onderzoek ten gronde naar 'de behandelingsmogelijkheden en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst' niet doen. Indien een aanvraag om medische regularisatie niet ontvankelijk werd ingediend, dient er geen onderzoek van de medische situatie van de aanvrager te gebeuren. Dit moet pas gebeuren bij een ontvankelijke aanvraag. De uiteenzetting van de verzoekers laat niet toe te besluiten dat de verweerder een kennelijke appreciatiefout heeft gemaakt of dat artikel 9ter Vw. of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Een kennelijke wanverhouding tussen de motivering en het dispositief van de bestreden beslissing werd niet aangetoond. Het redelijkheidsbeginsel is niet geschonden."

"De verzoekers stellen dat het evenredigheidsbeginsel geschonden is, maar tonen niet aan dat de voorwaarden van artikel 9ter Vw. voldaan werden. De gemachtigde van de staatssecretaris kan niet een regularisatieaanvraag ontvankelijk verklaren in strijd met de voorwaarden gesteld door de wetgever. Een loutere verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel laat niet toe om af te wijken van artikel 9ter Vw. uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt voorts dat de gemachtigde van de staatssecretaris, na een zorgvuldig onderzoek van de aanvraag op basis van een correcte feitenvinding, tot zijn conclusie is gekomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen."

4.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

4.3.2. In de mate dat verzoekers de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk in vraag stellen voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet onderzocht worden in het raam van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

- 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;*
- 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;*
- 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;*
- 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.*

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

- 1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;*
- 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;*
- 3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;*
- 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;*
- 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.*

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§ 7. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbeperkte duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbeperkt verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt.”

Voormelde bepaling laat een vreemdeling die een ernstig medisch probleem heeft waarvoor geen adequate behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft bestaat toe in België een verblijfsmachtiging om medische redenen aan te vragen.

De Raad benadrukt dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling die een aanvraag indient om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd te eisen dat hij zijn identiteit aantoont en hierbij aangaf dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar-geneesheer, in een tweede fase van de procedure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen (GwH 29 november 2009, nr. 193/2009). Artikel 9ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit – zijnde een constitutief element van zijn identiteit – dient aan te tonen.

Het staat niet ter discussie dat verzoeker een identiteitskaart waaruit blijkt dat hij uit Kosovo afkomstig is aanbracht die werd afgeleverd op 29 november 2007 en verzoekster een kopie van een door de UNMIK op 27 maart 2001 afgegeven identiteitskaart overmaakte. Verweerder oordeelde evenwel dat, gelet op het feit dat de geldigheidsduur van deze documenten is verstreken, verzoekers met deze documenten hun actuele nationaliteit niet bewijzen. Het loutere feit dat de geldigheidsduur van hun identiteitsdocumenten is verstreken laat evenwel op zich niet toe te concluderen dat verzoekers' nationaliteit die zij hadden op het ogenblik van het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kon worden vastgesteld. Hierbij moet worden geduid dat het vervallen van de geldigheidsduur van een identiteitskaart op zich niet noodzakelijk een indicatie inhoudt dat de houder van dit document een andere nationaliteit zou hebben verworven dan deze die uit dit document kan worden afgeleid en die voorheen nooit door verweerder ter discussie werd gesteld. Verweerder heeft er in de bestreden beslissing verder terecht op gewezen dat de kennis van de nationaliteit van een persoon die een aanvraag om medische redenen indiende vereist is om de appreciatie met betrekking tot mogelijkheid en de beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst van de aanvragers mogelijk te maken. Verweerder kan in casu echter niet voorhouden dat hij niet in de mogelijkheid is om deze appreciatie door te voeren, nu uit de aan de Raad voorgelegde stukken tevens blijkt dat hij de Kosovaarse autoriteiten verzocht over te gaan tot de terugname van verzoekers en deze autoriteiten, alvorens de eerste bestreden beslissing werd genomen, bevestigden dat verzoekers en hun kinderen hun herkomst uit Kosovo werd geverifieerd en dat er geen enkel bezwaar was tegen hun terugkeer naar Kosovo. Het standpunt van verweerder dat verzoekers hun identiteit – en hierbij inbegrepen hun nationaliteit – niet blijkt, waardoor de eventuele toetsing inzake de beschikbaarheid van een adequate behandeling voor de aangevoerde medische problematiek in hun land van herkomst niet mogelijk zou zijn, is kennelijk onredelijk.

Verzoekers kunnen dan ook worden gevolgd waar zij stellen dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht werden miskend.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden samen behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 mei 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 mei 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK